

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Sterling, Erin

Fostul meu și alte blesteme / Erin Sterling ; trad. din lb. engleză
de Adrian Deliu. - București : Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-88-6

I. Deliu, Adrian (trad.)

821.111

Editor: Denisa Nicoară

Redactor: Irina Turdor

DTP: Ciprian Butnaru

Corector: corectura.ro

The Ex Hex

Copyright © 2021 by Rachel Hawkins

All rights reserved

Cover design and illustration by Vi-An Nguyen

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu nr. 30, București

redacție: 0723 193 019

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii

Librex Publishing.

Copyright ©2024 Editura Librex Publishing.

ERIN STERLING

FOSTUL MEU ȘI ALTE BLEȘTEME

*Traducere din limba engleză
de Adrian Deliu*

Librex Publishing,
2024

PROLOG

Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.

Vivi știa asta. Nu numai că mătușa Elaine i-o spusese de vreo mie de ori, dar sfatul era imprimat pe șervete de bucătărie și pe tricouri și, ca o ironie, pe Țoiurile din Ceva Periculos, magazinul ținut de mătușa Elaine în centrul orașului Graves Glen, din statul Georgia.

Probabil că era fraza cea mai apropiată de ideea de de-viză a familiei Jones.

Totuși, cugetă Vivi, scufundându-se mai adânc în cadă și sorbind încă o gură din amestecul de vodcă și suc de merișoare pe care i-l preparase verișoara ei Gwyn, trebuie să existe și excepții pentru inimile frânte.

Iar pe-a ei și-o simțea, în prezent, cu desăvârșire frântă. Poate chiar făcută cioburi. Mici fragmente de inimă, zornăindu-i prin piept, totul din cauză că se lăsase absorbită de un accent simpatic și de o pereche de ochi foarte albaștri.

Smiorcăindu-se, își flutură din nou degetele, umplând aerul cu mirosul coloniei lui Rhys, ceva citric și condimentat pe care nu reușise niciodată să-l identifice precis, dar i se imprimase în creier suficient de limpede încât să-l poată invoca pur și simplu prin magia ei.

Până și acum, cufundată în cada cu picioare a lui Gwyn,

putea să-și aducă aminte cum i se învârtea capul din cauza acelui parfum, când își îngropa fața în pieptul lui, sau cât de caldă îi era pielea.

— Vivi, termină! strigă Gwyn, din dormitor. Mă doare capul!

Vivi se prelinse și mai adânc în apă, lăsând-o să împroaște dincolo de marginile căzii, fiind cât pe ce să stingă una dintre lumânările pe care le plasase în jur.

Încă una dintre lecțiile mătușii Elaine: cel mai bun leac pentru orice constă în lumânări și o baie. Deși Vivi pusese în apă rozmarin din belșug și mai mulți pumni de sare roz, deși aprinsese cam toate lumânările pe care le avea Gwyn, tot nu se simțea mai bine.

Cu toate că vodca o ajuta, recunosc, aplecându-se să mai soarbă prin paiul de un nebunesc mov aprins.

— Lasă-mă să trăiesc! strigă, ca răspuns, după ce goli paharul, iar Gwyn își vârî capul pe după ușă, cu părul roz fluturându-i pe umeri.

— Draga mea, te ador, dar ai fost cu ăla timp de trei luni.

— Și ne-am despărțit de nouă ore, răspunse Vivi, fără să mai adauge că, de fapt, erau nouă ore și treizeci și șase de minute, aproape treizeci și șapte. Mai am cel puțin cincisprezece ore până să nu mai stau îmbufnată. Așa scrie la carte, preciză ea.

Gwyn își dădu ochii peste cap.

— De-aia ți-am și zis să nu te cuplezi cu Băieți Vrăjitori, replică ea. Mai ales cu Băieți Vrăjitori Penhallow. Chiar dacă jigodiile astea au întemeiat orașul, tot Băieți Vrăjitori afurisiți sunt.

— Băieți Vrăjitori afurisiți, o aprobă Vivi, privindu-și cu tristețe paharul gol, în timp ce Gwyn dispărea înapoi, în dormitor.

Vivi era mult mai nouă decât Gwyn în toată povestea asta cu vrăjitoria. În timp ce verișoara ei crescuse cu mătușa Elaine, o ferventă practicantă a vrăjitoriei, mama lui Vivi, sora lui Elaine, își ținuse puterile vrăjitorești sub preș. Abia după ce ea murise, iar Vivi se mutase cu Elaine și cu Gwyn, începuse să dea frâu liber acestei laturi a ei.

Ceea ce însemna că nu știuse de Băieții Vrăjitori și că, să-l cunoască pe unul dintre ei la Sărbătoarea Solstițiului, într-o noapte caldă de vară, putea însemna și cel mai bun, dar și cel mai rău lucru care i se întâmplase vreodată.

Ridicând mâna, Vivi își bățâi degetele și, după câteva clipe, o imagine cețoasă, tremurătoare, se înalță deasupra apei.

Fața era frumoasă, cu o structură osoasă numai bună, păr închis la culoare, ochi sclipitori și un zâmbet ștrengăresc.

Vivi se încruntă la ea, apoi își flutură din nou mâna, trimițând un miniatural tsunami pe care-l făcu să se spargă, chipul dispărând într-o ploaie de scântei.

Ar fi fost frumos să-i fi putut șterge la fel de ușor și amintirea, dar până și în starea ei de tristețe și de îmbibare cu vodcă, Vivi știa bine că nu e cazul să-și facă de cap cu genul acela de magie. Iar câteva dintre frânturile inimii ei nu voiau să uite ultimele trei luni. Voiau să păstreze amintirea acelei nopți în care se cunoscuseră, a felului muzical în care-i pronunța el numele, totdeauna *Vivienne*, niciodată Vivi, a felului în care o întrebăse, în acea primă noapte: *Pot să te sărut?*, iar ea replicase: *Acum?* și el zâmbise, cu zâmbetul acela leneș, și zisese: *Acum ar fi preferabil, dar sunt deschis către orice posibilități permite programul tău, și cum ar fi putut o femeie să reziste la așa ceva?* Mai ales una de 19 ani, la prima ei Sărbătoare a Solstițiului? Mai ales când bărbatul care rostea aceste cuvinte era înalt și ridicol de chipeș, pe deasupra și *galez?*

Fusese ilegal, fusese ceea ce fusese, iar ea avea să depună un soi de plângere la Consiliul Vrăjitoarelor, de îndată ce...

— Vivi! urlă Gwyn, din dormitor. Faci lumina să pâlpâie! Hopa.

Ridicându-se în șezut, Vivi scoase dopul căzii lui Gwyn, sperând că o parte din nefericirea ei se va scurge odată cu vârtejul apei.

Păși cu grijă pe deasupra lumânărilor și luă din cuierul fixat pe perete halatul pe care i-l împrumutase Gwyn, simțindu-se un pic mai bine când își strânse cordonul din mătase neagră în jurul taliei. De-asta și venise în căsuța din pădure a lui Elaine și Gwyn, sus pe munte, deasupra orașului Graves Glen, în loc să se întoarcă în camera ei de cămin de la facultate. Aici, sus, în acest mic spațiu plăcut, cu lumânările și motanul, cu fiecare încăpere mirosind a fum de lemne și ierburi, Vivi se simțea acasă.

Poate că ea și Gwyn și-ar putea face măști faciale sau altceva. Ar mai bea un pahar sau cinci. Ar asculta-o pe Taylor Swift.

Sau, rectifică Vivi în timp ce ieșea din baie, văzând că Gwyn turna un cerc de sare pe podea, puteau să facă... ce-o mai fi și aia.

— Ce faci? întrebă, fluturând o mână spre baie. Într-o secundă, paharul ei apărură plutind prin aer, cu paiul nebunesc tresăltând, iar Vivi îl prinse și se îndreptă spre biroul lui Gwyn, ca să-și mai toarne de băut.

— Îl blestemăm pe nemernicul ăsta, zise Gwyn, zâmbind.

— Nu era un nemernic, protestă Vivi, rozând capătul paiului și studiind cercul. Cel puțin, la început. Și, sinceră să fiu, eu am pus capăt legăturii, nu el.

Gwyn pufni și începu să-și strângă părul într-o coadă de cal.

— I-ai pus capăt *pentru că* era un nemernic. A venit în Graves Glen, te-a sedus, dar în tot acest timp, tatăl lui era în Țara Galilor, aranjându-i să se însoare cu nu știu ce vrăjitoare fițoasă. Iar el știa! Și nu s-a sinchisit să-ți spună! Nu, verdictul de nemernic se susține, în unanimitate.

— „Unanimitate” însemnând numai tu.

— Eu și Sir Torcival, zise Gwyn, făcând un semn spre micuțul motan negru care acum stătea ghemuit pe patul ei. Auzindu-și numele, își înalță căpșorul, clipind din ochii galben-verzui aprins spre Vivi, după care scoase un mic miau, care *chiar* suna a încuviințare.

Iar Rhys *era* logodit. În fine, aproape logodit. El nu folosise termenul acesta. Zisese „promis”. Îi aruncase vestea în acea dimineață, când stăteau cuibăriți în căldura patului lui, iar el o săruta pe umăr și-i murmură că trebuie să meargă înapoi, acasă, pentru o săptămână, sau cam așa ceva, ca să rezolve unele lucruri.

Prin „unele lucruri” se pare că înțelegea „să-i spun tatălui meu să anuleze *concreta mea nuntă cu o străină*”, după care avusese tupeul să se arate șocat de faptul că *ea* era șocată și, la drept vorbind, da, categoric trebuie să-l blesteme pe nemernicul ăsta.

— Mi se pare corect, zise Vivi, încrucișându-și brațele pe piept. Ce facem?

— Deschide ferestrele, răspuse Gwyn, ducându-se spre biroul ei și culegând dintr-un suport din sticlă o lumânare pe care Vivi o scăpase cumva din vedere pentru ritualul ei de baie.

Vivi făcu ceea ce i se ceruse și aerul de sfârșit de septembrie, rece și mirosind a pini, năvăli în cameră. Deasupra celui mai apropiat munte, luna strălucea, plină și albă, iar

Vivi îi adresează un mic semn, amestecat de beție, înainte de a scoate capul pe fereastră ca să privească muntele lui Elaine.

Acolo, sus, undeva în întuneric, era casa familiei lui Rhys, cea pe care el nici măcar n-o vizitase până în vara aceasta. Acum era întuneric, fiindcă Rhys plecase.

Plecuse.

Înapoi în Țara Galilor și la cine știe ce viață dusese acolo, înainte de a veni să urmeze cursuri de vară la Colegiul Penhaven.

Și relația lor se încheiase.

Simțind că din nou o ustură ochii, Vivi se întoarce la verișoara ei.

Gwyn era la marginea cercului, imediat în afara lui, iar lumânarea se afla acum în centrul cercului, pâlpâind. Pentru o clipă, Vivi șovăi. Bun, deci, da, Rhys îi frânsese inima. Da, el nu-i spusese că tatăl lui îi căuta o soție. Fără discuții, fără avertisment, fără să-i pese câtuși de puțin despre ce avea să simtă ea în legătură cu toată povestea. Sută la sută, comportament de nemernic.

Dar să-l blestemi?

Și să-l blestemi când ești beată?

Poate că era un pic prea mult.

Atunci, Gwyn închise ochii, întinse brațele și zise:

— Zeiță, te rugăm ca bărbatul acesta să nu-i mai umbrească niciodată ușa lui Vivi, nici vaginul.

Vivi fu cât pe ce să se înece cu băutura ei, chicotind, până când simți că alcoolul îi arde sinusurile, după care se trânti de cealaltă parte a cercului față de Gwyn.

— Zeiță, zise ea, luând încă o gură de vodcă, te rugăm ca el să nu-și mai folosească niciodată gropițele pentru a seduce fecioare inocente.

— Bună asta, aprecie Gwyn, după care adăugă: Zeiță, te rugăm să te asiguri că părul lui nu mai face niciodată Chestia Aia. Știi la care chestie ne referim.

— Știe, fără discuție, încuviință Vivi. Zeiță, te rugăm să faci din el acel gen de bărbat care va crede pe vecie despre clitoris că este exact la opt milimetri distanță de locul lui adevărat.

— Ești diabolică, Vivi. Veritabilă magie neagră.

Cu capul învârtindu-se, dar cu inima nu la fel de sfârâmată, Vivi zâmbi și se aplecă deasupra cercului, mai aproape de lumânare.

— Mi-ai frânt inima, Rhys Penhallow, zise ea. Și te blestemăm. Pe tine și neamul tău tâmpit și sexy.

Flacăra lumânării țâșni deodată în sus, sperind-o în asemenea hal pe Vivi, încât își dărmă paharul când se trase grăbită înapoi, iar Sir Torcival, din locul lui de pe pat, sâsâi, arcuindu-și spinarea.

Gwyn sări în picioare, vrând să-l ia în brațe, dar înainte să-și poată duce gestul până la capăt, ambele ferestre se trântiră brusc, închizându-se, iar forța curentului făcu să se umfle perdelele.

Scotând un mic țipăt, Vivi se ridică, distrugând cu piciorul marginea cercului din sare, iar când se întoarce să privească lumânarea, văzu că flacăra se înălțase parcă imposibil de mult, ajungând mai înaltă decât Gwyn, înainte de a se stinge brusc singură.

Totul rămase nemișcat și tăcut, cu excepția lui Sir Torcival, care încă sâsâia și scuipa, retrăgându-se cu spinarea spre pernele lui Gwyn, iar Vivi se gândi că probabil nu se mai trezise în viața ei atât de repede din beție.

— A fost... ciudat, se hazardă ea, în cele din urmă, iar Gwyn se duse la fereastră, ridicând-o cu precauție.

Rama lunecă în sus cu ușurință și rămase pe loc, iar când Gwyn se întoarse iar spre Vivi, observă că începuse să-i revină ceva culoare în obraji.

— Mai devreme ai făcut să pâlpâie lumina, ții minte? Probabil, ceva gen descărcare de energie. Una magică.

— Se poate așa ceva? se miră Vivi, iar Gwyn făcu semn din cap că da, poate un pic cam prea repede.

— Sigur. Adică... noi doar ne prosteam. Nimic din toate astea nu era magie, ca pentru un blestem adevărat. Lumânarea aia era de la Bath & Body Works¹, cred.

Vivi examinează eticheta.

— Da, sunt destul de convinsă că „Plimbare prin livadă” n-are nicio legătură cu Întunericul.

— Exact, încuviință Gwyn. Așa că, da, n-am făcut niciun rău, nicio faptă rea, doar l-am speriat pe băiețelul ăsta.

Izbutise să-l convingă pe Sir Torcival să se lase luat în brațe, iar el se cuibărise comod, chiar dacă părea să privească chiorăș în direcția lui Vivi.

— Bănuiesc că nu-mi cunosc puterile, zise Vivi, după care, la unison, ea și Gwyn adăugară: *Niciodată să nu amesteci vrăjitoria cu vodca.*

Râzând un pic rușinată, Vivi așeză la loc lumânarea pe biroul lui Gwyn.

— Te simți mai bine? o întrebă Gwyn. După ce, chipurile, l-ai blestemat pe ăla să dispară din părul tău?

Avea nevoie de mai mult decât o baie, câteva pahare și ceva prostioare magice pentru ca ea să-l uite pe Rhys, dar, pentru moment, Vivi încuviință.

— Cred că da. Și ai dreptate, n-au fost decât trei luni, iar acum el s-a întors în Țara Galilor, așa că doar n-o să-l mai văd vreodată. Poate să se întoarcă la viața lui, iar eu, la a mea. Acum, hai să măturăm sarea asta, până nu vine mătușa Elaine și-și dă seama că am băut și-am făcut vrăji.

Vivi se întoarse cu spatele, așa că nici ea, nici Gwyn nu văzură lumânarea aprinzându-se din nou, scurt, cu flacăra scânteind și fumul îndreptându-se fuior spre fereastra deschisă și spre luna plină.

¹ Lanț de magazine din SUA, cu sediul central în Columbus, Ohio, specializat în accesorii vestimentare și pentru casă.

CAPITOLUL 1

După nouă ani

Evident că ploua, naibii.

În primul rând, era Țara Galilor, așa că ploaia, la propriu, venea la pachet. Rhys înțelegea asta, dar pornise cu mașina din Londra, în dimineața aceea, pe o vreme cu soare și ceva nori pe alocuri. Cer albastru superb, dealuri verzi vălurite, acel gen de zi care-ți dă ghes să te apuci de pictat sau poate să te îndemne către năravuri poetice.

Abia când intrase în Dweniniaid, minusculul sat în care locuia de secole familia lui, începuseră să se pișe norii.

Era destul de convins că știa de ce.

Strâmbându-se, Rhys își parcă mașina închiriată imediat lângă strada Principală. Evident, nu avea nevoie să conducă. Putea să fi folosit Piatra Călătoriilor și să fi ajuns aici cât ai clipi, dar insistența lui de a merge peste tot cu mașina îl enerva pe tatăl lui, iar lui Rhys îi plăcea treaba asta mai mult decât comoditatea unei călătorii prin mijloace magice.

Totuși, așa cum se gândi în timp ce cobora din mașină și se încrunta la cer, azi cam avea senzația să-și taie nasul și să se scuipe singur în față.

Dar ceea ce făcuse era bun făcut, așa că Rhys își mai ridică puțin gulerul și intră în satul propriu-zis.

Nu era mare lucru pe strada Principală: câteva prăvălii, o biserică la un capăt și, la celălalt, o cârciumă. Într-acolo se îndreptă acum. În după-amiaza asta era numai o mână de oameni pe afară, dar toți trecură pe cealaltă parte a străzii când îl zăriră.

E încântător să vezi că reputația familiei era încă la fel de solidă ca întotdeauna.

La capătul străzii, Corbul și Coroana așteptau îmbietoare, cu ferestrele ca niște dreptunghiuri calde de lumină, contrastând cu ziua cenușie. Imediat cum împinse ușa de la intrare, Rhys fu asaltat de câteva dintre miresmele lui preferate: aroma copioasă de malț a berii, mirosul înțepător al cidrului și căldura de stejar a bătrânei lemnării.

Dumnezeule, chiar îi fusese dor de casă.

Poate că era doar din cauză că, de data asta, lipsise atât de mult. De obicei, încerca să treacă pe acolo cam la câteva luni, cel mai des atunci când credea că tatăl lui e plecat. Asta îl plasa exact între cei doi frați mai mari ai lui, în privința loialității față de familie.

Llewellyn, cel mai mare, administra cârciuma și rămânea în strânsă legătură cu tatăl lor. Bowen, fratele mijlociu, o tăiase cu doi ani în urmă prin munții din Snowdonia², de unde primeau când și când mesaje de la el, în majoritatea cazurilor menite să-i alarmeze în privința mărimii bărbii lui.

Așa că Rhys nu era, măcar o dată, cea mai mare dezamăgire dintre fii, titlu pe care și-l menținea bucuros până

² Regiune muntoasă și parc național din nordul Țării Galilor.

când s-ar fi hotărât Bowen să termine cu ce mama naibii făcea acolo sus.

Totuși, niciodată nu avea să devină favoritul. Wells își câștigase rolul acesta demult, iar Rhys i-l ceda bucuros. În plus, era oarecum distractiv să fie oaia neagră. Când o dădea în bară, era ceva ca de la sine înțeles, iar când reușea să n-o dea în bară, toată lumea era plăcut surprinsă.

O situație câștigătoare în oricare variantă.

Rhys își scoase geaca și-o agăță în cuierul de lângă ușă, cel aflat imediat sub o veche reclamă pentru cidrul Strongbow, iar în timp ce o făcea, zări cu coada ochiului bărbatul din spatele tejghelei, care-l urmărea din priviri.

Iar când se întoarse, Rhys își dădu seama că bărbatul din spatele tejghelei – fratele lui mai mare, Llewellyn – era *singura* persoană din cârciumă.

Llewellyn era leit tatăl lor, minus treizeci de ani: aceeași înfățișare severă, același nas roman – în fine, să fim corecți, toți aveau acel tip de nas – și aceleași buze subțiri. Doar că el era mai puțin nemernic. Dar la fel de hotărât să rămână în sătucul acesta minuscul, în care toată lumea era îngrozită de el, și să țină cârciuma asta în care doar turiștii ocazionali – și, odinioară, fratele lui – se mai hazardau.

— Salțare, Wells, zise Rhys, la care Wells răspunse doar cu un mormăit.

Tipic.

— Afacerea încă e înfloritoare, din câte văd, comentă Rhys, îndreptându-se agale spre bar și înșfăcând o mână de alune dintr-un bol din cristal de pe tejghea.

Wells îl săgetă cu o privire întunecată pe deasupra lemnului de mahon lustruit, iar Rhys rânji, aruncându-și o alună în gură.

— Haide, îl tachină el. Recunoaște că ești încântat să mă vezi.

— Sunt surprins că te văd, replică Wells. Credeam că ne-ai părăsit definitiv de data asta.

— Și să mă lipsesc de o asemenea caldă legătură frățească? Niciodată.

Wells îi răspunse cu un zâmbet șovăielnic.

— Tata zicea că ești în Noua Zeelandă.

Încuviințând, Rhys mai luă o mână de alune.

— Am fost, până acum vreo două zile. Petrecere de burlaci. O gașcă de englezi care și-a dorit *Stăpânul inelelor*, tacâmul complet.

Compania turistică a lui Rhys, Penhallow Tours, se dezvoltase, ajungând de la o mică afacere personală, derulată din apartamentul lui Rhys din Londra, la o firmă cu zece angajați care organizează numeroase excursii în întreaga lume. Clienții, de regulă, calificau excursiile lor ca fiind cele mai bune din viață, iar recenziile abundau de oameni entuziasmându-se că nu avuseseră nici măcar o singură zi cu vreme rea, niciun zbor amânat, nici măcar un caz izolat de intoxicație alimentară.

Uluiitor cât de multe se pot obține cu cele mai mici frânturi de magie.

— E bine, mă bucur că te-ai întors, zise Wells, reluându-și curățenia. Fiindcă poți acum să te duci să vorbești cu tata și să-l scoți din dispoziția asta.

Făcu un semn cu capul spre fereastră și Rhys se întoarse, văzând într-o nouă lumină vremea cu adevărat deplorabilă.

Fir-aș al naibii!

Însemna că nu se înșelase. Nu era o furtună obișnuită, ci una dintre lucrăturile tatălui său, ceea ce, da, însemna că